

Bylo nás pět

(ukázka z knihy)

Já se nýčko moc těším na zimu, ani se dočkat nemůžu, a každé ráno se dívám z okna, jestli už je země bílá, ale ono pořád nic. Jenom prší, z nebe visí špagáty, že by se z nich daly plést copánky. Když přijdou lidi do krámu, tak říkají: „To máme počasí, co? Pane Bajza,“ a tatínek praví: „Co mám dělat, když to nechce být lepší.“

Musím pořád sedět doma, a když tatínek zavře kvelb, tak mne zkouší velkou násobilku, nebo vlastivědu nebo katechismus, a když se spletu, tak mne bere za ucho a praví: „Já tě naučím, ty kluku darebná,“ a ještě praví, že musím být vzdělanější než on, kdyby mně měl všechny uši utrhat. Někdy hraju s Kristýnou „Člověče, nezlob se“, a když vyhraje, tak se směje, až nemůže popadnout dech, když prohraje, tak se také směje, jelikož je to Káča hloupá a není s ní žádná hra.

Je mně dlouhá chvíle, jelikož mám všechny knížky přečtené, a tak jsem se skamarádil s Otakárkem Soumarem. To bylo tak. Byla u nás v krámě paní Soumarová s Otakárkem a koupila Sidol na leštění kovů a vanilku. Otakárek pravil, že by chtěl se mnou chodit a že má všechny verneovky, a paní Soumarová se mne tázala, jestli chci být Otakárkovi přítelem. Odvětil jsem: „Beze všeho, mně je to fuk!“

Tatínek pravil, že je rád, že chodím k Soumarom, jelikož jsou to lepší lidi, a tím pádem se naučím dobrým způsobům, což prospívá obchodnictvu. Maminka pak mně přikázala, abysem u Soumarů pořád říkal „rukulíbám“, aby bylo vidět, že jsem dobře vedený. Já jsem jí to slíbil, ale neřekl jsem „rukulíbám“ a neřekl bysem to ani za pytel buráků, jelikož se stydám.

Čenda Jirsák pravil, že k Otakárkovi dolejzám, jelikož je bohatý, ale já jsem mu pravil: „To není vůbec praua, ty Krakonoši blbácká, a sám bys tam rád chodil.“ A taky že jo, když pak slyšel, že mně Otakárek půjčuje verneovky, tak dělal, jako by byl můj nejlepší přítel, a dolejzal. Jenomže chyba je v tom, že Otakárek musí pořád ležet a dávají mu teploměr pod paží, aby se nenachladil, a užívá meducínu. To mě otrávil a už tam nechodím, jelikož jsem všechny verneovky přečetl.

Nyní chodím k Zilvarom do chudobince, ale doma nesmím nic říct, aby neříkali řeči. Pan Zilvar byl ve válce, nepřítel na něho vystřelil z děla, pročež teď chodí po domech žebrat a má nohu dřevěnou. Takovou nohu bych chtěl mít. Umínil jsem si, že budu hodný, a až budu hodný, tak naše poprosím, aby mně takovou nohu dali k Ježíšku, neboť pak by hoši koukali.

V chudobinci ostávají také almužnice a ty vždycky večer počítají, co si za den vyprosily, a pak se hádají. Když se moc hádají, tak to pan Zilvar nemůže vydržet, i odepne si nohu a hodí ji po těch babkách a ony se pak přestanou hádat.

Já jsem tu nohu pořád chtěl, jenom kdybych si mohl na ni šáhnout, a Zilvar pravil: „Jenom počkej, až tatínek usne, tak mu tu nohu odundám a můžeme si hrát.“

(z knihy *Bylo nás pět*, autor Karel Poláček)

Nová slova:

nýčko = nyní

krám, kvelb = obchod

katechismus = náboženství

mít dlouhou chvíli = nudit se

praví = říká

chodit s někým = kamarádit se spolu

8. **Pan Zilvar ve válce přišel o ruku:**

ANO ☺

-

NE ☹

9. **Jaké je Otakárkovo příjmení?**

a) Zilvar

c) Soumar

b) Novotný

d) Jirskák

10. **Co by si vypravěč přál k Ježíškovi?**

.....

A co by sis přál za dárek k Vánocům ty?

.....

11. **Popiš, jak si představuješ pana Zilvara z chudobince. Jeho popis můžeš doplnit obrázkem.**

.....

.....

.....

.....

.....

Zdroj:

POLÁČEK, Karel. *Bylo nás pět*. 2. vyd. Praha : Albatros, 1994. 199 s. ISBN 8000000768.

Obrázky:

<http://www.ceskatelevize.cz/porady/1096084343-pokracovani-priste/203562261400015-bylo-nas-pet/>

<http://movie-photo.cefapa.com/bylo-nas-pet/365862>